

Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Spaniei**(Cauza C-516/07)**

(2008/C 37/09)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile***Reclamantă:* Comisia Comunităților Europene (reprezentant: S. Pardo Quintillán, agent)*Pârât:* Regatul Spaniei**Concluziile reclamantei**

- Constatarea faptului că:
 - prin nedesemnarea tuturor autorităților competente pentru aplicarea normelor Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei ⁽¹⁾, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatele (2) și (7) din directiva menționată;
 - prin necomunicarea către Comisie a listei tuturor autorităților competente, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 3 alineatul (8) din Directiva 2000/60/CE;
- obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Cererea Comisiei se întemeiază pe articolul 3 din Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei.

Potrivit alineatelor (2), (7) și (8) ale acestui articol, statele membre trebuiau să desemneze autoritățile competente pentru aplicarea normelor Directivei 2000/60/CE și să comunice Comisiei lista autorităților competente într-un termen stabilit.

⁽¹⁾ JO L 327, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 193.

Acțiune introdusă la 22 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Federală Germania**(Cauza C-518/07)**

(2008/C 37/10)

*Limba de procedură: germana***Părțile***Reclamantă:* Comisia Comunităților Europene (reprezenți: C. Docksey și C. Ladenburger, agenți)*Pârâtă:* Republica Federală Germania**Concluziile reclamantei**

- constatarea faptului că, prin faptul că supune controlului statului autoritățile de supraveghere responsabile de controlul prelucrării datelor cu caracter personal în alte domenii decât cele publice în landurile Baden-Württemberg, Bavaria, Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Hessen, Mecklenburg-Vorpommern, Saxonia Inferioară, Renania de Nord-Westfalia, Renania Palatinat, Saarland, Saxonia, Saxonia Superioară, Schleswig-Holstein și Turingia, astfel încât transpune în mod eronat cerința „independent[ei] depline” a autorităților de supraveghere a protecției datelor, Republica Federală Germania a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 28 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 95/46/CE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Conform articolului 28 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului statele membre sunt obligate să confere „un[ei] sau mai mul[tor] autorități publice” responsabilitatea supravegherii „aplicării [...] dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive”, cu alte cuvinte a dispozițiilor privind protecția datelor. Articolul 28 alineatul (1) al doilea paragraf din directivă impune „independent[ă] deplină” a autorității de supraveghere responsabile. Textul directivei prevede că autoritățile de supraveghere nu trebuie supuse unor influențe provenind nici de la alte autorități, nici din alte surse externe administrației publice, astfel încât legislația statelor membre trebuie să excludă orice influență asupra deciziilor autorităților de supraveghere și a aplicării acestora. Termenul „deplină” independentă semnifică nu numai faptul că autoritățile de supraveghere nu trebuie să fie dependente de nicio intervenție externă, ci și faptul că acestea nu trebuie să fie dependente în nici o privință.

Prin urmare, nu ar fi conformă cu articolul 28 alineatul (1) al doilea paragraf din directivă supunerea autorităților de supraveghere responsabile de controlul prelucrării datelor cu caracter personal, în alte domenii decât cele publice, unui control de specialitate, juridic sau administrativ din partea statului, astfel cum s-ar fi întâmplat în toate cele 16 landuri ale Republicii Federale Germania. Prin faptul că legislația din fiecare land supune, în diferite combinații, autoritatea de supraveghere unuia dintre aceste categorii de control, Republica Federală Germania încalcă astfel obligația din articolul 28 alineatul (1) al doilea

paragraf din directivă de garantare a „independenței depline” a autorităților de supraveghere. Indiferent de diferențele existente între controlul de specialitate, juridic sau de administrativ, toate aceste categorii de control reprezintă o încălcare a cerinței de independență impuse de directivă.

Dintr-o perspectivă teleologică, legiuitorul comunitar a considerat necesară independența deplină, pentru ca funcțiile autorității de supraveghere, prevăzute la articolul 28 din directivă, să poată fi îndeplinite în mod efectiv. Noțiunea „independență deplină” se clarifică în continuare în contextul în care norma a fost adoptată. Și din perspectiva unei interpretări sistematice, cerința „independenței depline” a autorităților de supraveghere a statelor membre este coerentă cu legislația comunitară existentă în domeniul dreptului protecției datelor. În plus, articolul 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene prevede că respectarea dispozițiilor privind protecția datelor cu caracter personal este supusă „controlului unei autorități independente”.

Teza independenței relative susținută de Republica Federală Germania, adică a unei independențe a autorității de supraveghere numai față de operatorii supuși supravegherii, nu ar putea fi conciliată cu formularea clară și cuprinzătoare a directivei, care impune o independență „deplină”. De altfel, o astfel de interpretare ar goli în mod complet de conținut paragraful al doilea al articolului 28 alineatul (1). De asemenea, ar trebui respinsă argumentarea potrivit căreia articolul 95 CE, în calitate de fundament juridic relevant al directivei, precum și principiile subsidiarității și proporționalității, sugerează o interpretare restrictivă a cerinței „independenței depline”. Curtea de Justiție s-a pronunțat deja în sensul că directiva a fost adoptată în mod legitim și că o interpretare restrictivă a dispozițiilor acesteia în cauze care nu au caracter economic este interzisă. Pe de altă parte, dispoziția în discuție nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite de directivă în conformitate cu articolul 95 CE și cu principiul subsidiarității.

(¹) JO L 281, p. 31, Ediție specială 13/vol. 17, p. 10.

Recurs introdus la 22 noiembrie 2007 de Comisia Comunităților Europene împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: H. van Vliet și S. Noë, mandatar)

Cealaltă parte în proces: Koninklijke Friesland Foods NV, fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii atacate, respingerea acțiunii în anularea deciziei (¹) și obligarea Koninklijke Friesland Foods NV (KFF) la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura din fața Tribunalului și în prezentul recurs;
- în subsidiar, anularea hotărârii atacate în măsura în care acordă drepturi altor operatori de pe piață decât Koninklijke Friesland Foods NV, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a schemei de ajutor în cauză, și respingerea acțiunii în anularea deciziei în măsura în care se referă la acordarea de drepturi altor operatori de pe piață decât KFF, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a respectivei scheme de ajutor.

Motivele și principalele argumente

În opinia Comisiei, Tribunalul de Primă Instanță a încălcat dreptul comunitar:

- (i) prin faptul că a apreciat că KFF are interes în cauză întrucât, dacă acțiunea ar fi fost admisă, aceasta ar fi putut invoca anumite pretenții împotriva autorităților olandeze în legătură cu aplicarea a schemei CFA (hotărârea atacată, punctele 58-73);
- (ii) prin faptul că a apreciat că decizia atacată privește direct și individual KFF (hotărârea atacată, punctele 93-101);
- (iii) prin faptul că a anulat decizia în temeiul unor fapte care nu erau, și nici nu puteau fi, cunoscute de Comisie la momentul adoptării deciziei, mai precis situația concretă a KFF (hotărârea atacată punctele 141-143);
- (iv) primul aspect: prin faptul că a apreciat în mod evident eronat că un element de importanță esențială pentru raționamentul Tribunalului este necontestat și deci dovedit (Tribunalul a pornit în mod eronat de la premisa că nu a fost contestat de Comisie faptul că reclamanta ar fi luat măsuri contabile și decizii financiare și economice, care nu puteau fi modificate într-un termen de 15 luni, hotărârea atacată, punctul 137);

al doilea aspect: prin faptul că a apreciat că o întreprindere care nu a făcut decât să introducă o cerere pentru a fi autorizată să beneficieze de o schemă de ajutor poate invoca încrederea legitimă (hotărârea atacată, punctele 125-140);

- (v) prin faptul că a apreciat că KFF poate să invoce în mod întemeiat principiul egalității (hotărârea atacată, punctele 149-150);